

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๙ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๔

การทำความดีต้องฝึกตลอด

ใครเห็นลิงมันออกมาทางครัวใหม่ นกยูงนี้ไปกว้างขวางมากไปทั่ววัด ไปได้ทุก
แห่งไปเที่ยว แต่ลิงนั้นนาน ๆ จะด้อม ๆ ออกมา เราเลยสั่งพระเอาไว้มันออกมา
ทะเล็งกับพระ เพราะอาหารข้างในมีเต็ม อยู่ตามร้าน ๆ มีอยู่ทั่วไป ไม่อดอยากพวก
อาหารนอกจากมันอยากเที่ยวคิกคะนองไปเฉย ๆ มันออกมาเรื่อย ๆ เลยเตือนพระเอา
ไว้อ่าไปเล่นกับมัน ให้ทำท่าขูตลอดเลย สัตว์ประเภทนี้เล่นกับมันคั่นกับมันไม่ได้นะ
มันทะเล็ง ในวัดนี้ว่ามีสองตัว แต่เท่าที่เราเห็นมีแต่ตัวเดียว ๆ เขาบอกว่ามีสองตัว

เริ่มแรกเพื่อนฝูงของมันมีตั้งเก้าตัวสิบตัวอยู่ดง นี่เป็นดงแต่ก่อน เป็นป่าลิงป่า
ค่าง ชะนี เต็มไปหมดเลย เรามาสร้างวัดที่แรกมันก็ร้องอยู่ในป่าต้นไม้ใหญ่ ๆ ที่นี้พอ
เขาตากถางข้างนอกเป็นไร่เป็นสวนไปหมด สัตว์ก็เลยตายไปด้วยกัน ที่ตกค้างอยู่นี้ก็
เฉพาะพวกที่อยู่ที่นี่ เพราะฉะนั้นสัตว์จึงมีเท่าที่มันยังเหลืออยู่ พวกกระรอก ลิงนี้ไม่อยู่
กระรอกนี้สำคัญมีประมาณสักสามตัวสี่ตัวที่แรกนะ เดี่ยวนี้ก็เต็มวัด เป็นสัตว์อยู่นี่มา
เป็นประจำ เวลาเขาตากถางป่ามันตัดขาดจากทางวัดไปแล้ว พวกที่อยู่ที่นี่มันก็อยู่ พวก
ที่ออกไปไหนเรียกว่าตาย ๆ ลิงนี้เยอะตาย อันนี้ถูกเขาไล่ยิง มันเล็ดลอดมาได้ยังไงไม่รู้
นะ เข้ามาได้สองตัว นอกนั้นตายหมดเลย มาได้ ๒๐ กว่าปีแล้วมัง

อายุลิงนี้ยี่นนะ มาที่แรกกลัวมากที่เดี๋ยวกลัวคนกลัวพระ เพราะมันหนีตายมา
มันเข้ามาได้ยังไงก็ไม่รู้ละสองตัว ส่วนพวกมันถูกเขายิงตายเสียมาก แล้วมันก็เลยอยู่นี่
เรื่อยมา ครั้นนานมากก็ค่อยเชื่องเข้า เห็นคนไม่ทำไม่เชื่องเข้า เราถึงได้เตือนพระ ไม่ให้
เข้ามาทะเล็ง ต้องทำท่าขูตลอดเลย สัตว์วันนี้เราเลี้ยงไม่เชื่องนะ เป็นเหมือนกันหมด ไม่
ว่าอยู่ที่ไหนพวกลิงนี้เป็นแบบเดียวกัน เราเห็นตัวเดียว ว่ามีสองตัว ตัวเล็กตัวหนึ่งว่าจั้น
แต่เราไม่เคยเห็น เห็นตัวเดียว เมื่อวานก็ออกมา ตอนเช้าเราเดินจงกรมมันก็ด้อม ๆ
ออกมาแล้วไปทางในครัว มันมาด้วยความระวังเหมือนกัน

ส่วนนกยูงมันไม่กลัวใครแหละ เพราะเขาเลี้ยงไว้ในบ้านของเขาแล้ว คนเดิน
จากไปเขาหากินของเขาเฉย เหมือนเขาไม่เห็นคนนะ แสดงว่าเขากับคนเป็นอันเดียวกัน
เขาไม่กลัว บางทีก็มีสองตัว พวกตัวเมียมาสองตัวด้วยกัน บางทีมาตัวเดียว แต่ตัวผู้อยู่
ทางด้านโน้นไม่เห็นสักทีนะ อยู่กลาง ๆ วัด กระต่ายเยอะ กลางคืนออกเพ่นพ่าน ๆ
เวลาเดินจงกรมวิ่งเฉียดเราไป มันเที่ยวหากิน นี่พระท่านได้ตัวหนึ่งแล้วแมว ท่านดัก
แมวได้ตัวหนึ่ง ยังอีกตัวหนึ่งว่าจั้น ท่านจะพยายามเอาจนได้แหละ เราสงสารสัตว์ดังที่
เคยพูดอยู่เสมอ ถ้ามีแมวแล้วสัตว์เหล่านี้ต้องหมดไม่มีเหลือนะ จึงต้องเอาแมวออก ให้

เขาอยู่สบาย ๆ ยิ่งกระเตด้วยแล้วเชื่องมาก เชื่องตามนิสัยของมัน ทีนี้ก็โง่มากด้วย ระวังตัวไม่เป็น

ถ้าเราจะพูดย้อนอดีตก็โง่มากเหมือนพระเหมือนโยมในวัดป่าบ้านตาดนี่ เชื้อให้กิเลสขยำเอาทุกวัน ๆ เลย ที่มันเป็นเดนของกิเลสนะออกมาด้อม ๆ แด้ม ๆ อยู่ศาลานี่นะ มันเหมือนกันแหละ อะไรใครก็ตามเข้ามาในวัดนี้มันเชือดด้วยกันหมด เราอย่าไปตำหนิแต่กระแตนะ กระแตนี่มันเชือด แต่งูไม่ไหม้ ถ้าว่างแล้วจับ เราสั่งไว้เลย พระเจดีย์ที่ไหนจับ จับทั้งนั้น ๆ คือมันเป็นภัยต่อคนทั่ว ๆ ไป เพราะวัดนี้มันเป็นวัดอะไรพูดไม่ถูก มันเลยเพ่นพ่าน คนมาทุกประเภทของคน มาเที่ยวไปเจองูเข้าไปหยอกไปเล่นกับมัน มาเชือด ๆ ซ่า ๆ แล้วถูกงูกัดเอา ถ้ามีแต่พระไม่เป็นไร พระกับสัตว์เหล่านี้รู้จักกันดี ปฏิบัติต่อกันมาตลอด

แต่ก่อนงูจงอางตั้งหลายตัวในวัดนี้ เราไม่เคยจับนะ มันอยู่กับพระ เพื่อน ๆ พ่าน ๆ กับพระ มันเลยกลายเป็นเพื่อนพระไป ขนาดนั้นนะ งูจงอางนี่เชื่องมาก ไม่ค่อยอวดฤทธิ์อวดเดช รู้สึกว่าเชื่องกับคนมากที่สุดแล้วรวดเร็วด้วย มันเป็นนิสัยของสัตว์ประเภทนี้นะ มีที่ตัวก็ตามมันจะมีลักษณะเดียวกัน ไม่ค่อยแผ่พังพานพองอะไรใส่เรา อยู่เฉย เราไปนี่เฉียดไปก็ไม่มีอะไร สุดท้ายก็มาเป็นเพื่อนกับพระไม่กลัวพระ ในคราวนี้ตอนบ่าย ๆ พวกปอบมากินน้ำอ้อยน้ำตาล มะขามป้อม สมอ ให้อังอาจมันก็มา ท่านนั่งอยู่นั้นมันก็มาตรงกลางนี่เลย ท่านก็พูดกับมัน มึงมาอะไรไอ้ขี้ตื้อ มึงอยากกินน้ำร้อนหรือ พระท่านพูดหยอกงู มึงอยากกินน้ำร้อนหรือ แต่ท่านไม่ยออีกว่า มึงไม่ใช่ปอบเหมือนกูมึงไม่ต้องกินไม่ว่าอย่างนั้นนะ กูพวกปอบมึงอย่ามายุ่ง ถ้าเป็นเราจะสวนหมัดเอา

หมายถึงว่าความเชื่อง อยู่ที่ไหนเหมือนกันหมด เพราะในวัดนี้เราสั่งไว้หมดเลย เป็นคำสั่งนะไม่ใช่เป็นคำสอน ไปเจอมันที่ไหน ๆ ก็ตามพวกสัตว์เหล่านี้อย่าไปหยอกไปเล่นกับเขาเป็นอันขาดบอกเลย เพราะสัตว์พวกนี้จะไม่รู้ว่าหยอกว่าเล่นนะ จะรู้แต่ว่าจริงกับเขาเท่านั้น กิริยายังไงแสดงต่อเขาแม้จะเป็นเรื่องเล่นก็ตาม เขาจะไม่ถือว่าเล่นนะ เขาจะถือจริงจังแล้วเขาผูกโกรธผูกแค้นผูกอาฆาต พอเราไปนี่เขาจะเจอเราก่อน จกปืบเลยเท่านั้นถ้าเราไปทำให้เจ็บใจนะ ถ้าต่างคนต่างไปวันหนึ่งเจอเท่าไรงูนี้ เจอพระในวัดนี้ เจอทั้งวัน ออกจากองค์นี้ไปเจอองค์นั้น ออกจากองค์นั้นเจอองค์นั้น ปฏิบัติแบบเดียวกัน คือเจอเขา เขาอยู่ยังไงก็เดินเฉยเสีย องค์นี้ไปก็เฉยแบบเดียวกัน ทีนี้เขารู้ทั้งวัดนี้เป็นแบบเดียวกัน เวลาเราไปเจอเขาเหมือนกันเลย งูตัวไหนก็เหมือนกัน จงอางนะ นี่เราเคยปฏิบัติมาแล้ว ไม่ทำกับคน เป็นเหมือนกับสัตว์เลี้ยงในบ้านเรา ประหนึ่งว่ารู้จักเจ้าของนะ

ครั้นนานมา ๆ คนเข้ามาเกี่ยวข้องมากเข้า ๆ ทำให้คิดละที่นี้ โห ไม่ว่าวแล้วนี้ พวกคนไม่เหมือนพระ เขาไม่รู้จัก พอเห็นเขาจะถือว่าเป็นภัย ๆ แล้วเขาจะหยอกจะเล่นก็แล้วแต่เถอะ นั่นละเขาผูกโกรธ ที่นี้พอเที่ยวหลังพอได้โอกาสเขาก็บีบเลย จึงต้องจับออกนะ จับไปปล่อยที่ปลอดภัย ไปปล่อยในดงในภูเขaleyเที่ยว บางตัวก็ไปปล่อยที่วัดถ้ำกลองเพลมันมีถ้ำ สมภารวัดอนุญาตให้แล้วก็ไปปล่อย ต้องไปติดต่อสมภารวัดเสียก่อน สมภารวัดอนุญาตแล้วก็ปล่อยเลย แต่เราก็เกรงใจท่านเราก็ไม่อยากจะปล่อยมาก วัดถ้ำกลองเพลกับวัดนี้มันต่างกัน คือวัดถ้ำกลองเพลป่ามันอยู่ลึก ๆ คนไม่ค่อยแฟนพ่านอะไรมากนักเหมือนนี้ อันนี้คนมันแฟนพ่าน ๆ ภูมันจะมาได้ทุกเวลา ท่านก็ไปปล่อยในหุบเขา ๆ เลย

เวลาเราปล่อยเขาก็เหมือนสัตว์บ้านนะ เอาใส่กระสอบไป พอไปถึงแล้วเราก็จับกระสอบเขย่า ๆ เขาตกปี่วะลงไปแล้วเขาก็เฉย ๆ ดูเราเฉย แล้วเขาก็ค่อยเลื้อย ๆ ไปอย่างนั้นนะ ไม่มีอาการ งูจงอางนี้ตัวไหนเหมือนกัน จับไปปล่อยมากมายงูจงอาง จับทุกชนิด..สัตว์ แต่จงอางกับทางภาคอีสานเขาเรียกงูสา งูทางมะพร้าวนะ นี่มากที่สุด เข้ามาเรื่อย ทุกวันนี้เข้ามาเรื่อยอยู่ มันขึ้นกำแพงได้ มันปีนกำแพงขึ้นมาต้นเสาทำ จับได้เรื่อย พระในวัดนี้จับ งูอื่นไม่เห็น งูนี้เจอบ่อยจับบ่อย วัดนี้ต้องได้ระมัดระวังเพราะคนมีมาก กลัวมันจะไปกัดคนเข้าละซี

เริ่มมาตั้งแต่ลิง ลิงนี้ปล่อยไว้อยู่อย่างนั้น ให้เขาอยู่ทางปากโน้นไม่ให้เขาออกมาทางนี้ เขาก็ไปทางโน้นไปเลียบ ๆ กับพระไปทางโน้น พระอยู่เงียบ ๆ เขาก็ด้อม ๆ แด้มไป ไม่ให้ออกมาทางนี้ มามันมาทะเลิ่ง ไม่เอา อยู่กับสัตว์ประเภทไหนมันก็รู้นิสัยสัตว์ประเภทนั้น ๆ ได้ดี เฉพาะอย่างยิ่งพระกรรมฐาน เพราะท่านชินกับปากกับเขา แล้วสัตว์ก็อยู่ในป่าในเขาก็เยอะ ท่านไปท่านก็ต้องไปอยู่กับพวกนี้ อยู่นาน ๆ เขาก็รู้นิสัยกัน พวกสัตว์ประเภทต่าง ๆ กับพระกรรมฐานรู้นิสัยกันได้ดี นี่เราหมายถึงจากนี้ย้อนหลังนะ ทุกวันนี้ไม่มีสัตว์แล้ว แต่ก่อนไปที่ไหนพวกสัตว์พวกเสือพวกเนื้อเต็มป่าทุกแห่งเลยไม่ว่าที่ไหนเราเที่ยวมาแล้ว ที่ไหนพวกสัตว์ป่าไม่มีไม่เห็นมี ดงไหนเต็มไปด้วยสัตว์ป่าทั้งนั้น เพราะไม่มีคนรบกวนไม่มีคนฆ่าและทำลายเขา เนื่องจากการคมนาคมถนนหนทางไม่มี การซื้อการขายไม่มี ใครหาอยู่หากินได้ตามบริเวณบ้านเจ้าของมากินก็พอแล้ว ไม่ได้ซื้อได้ขาย เบื้องต้นเป็นอย่างนั้น

แต่ยังดีสมัยที่เรายังเที่ยวอยู่เรียกว่าป่าสมบูรณ์แบบนะ จึงได้เห็นทุกสิ่งทุกอย่างพวกเนื้อนี่มาก ไม่ว่าจะดงไหนเหมือนกันหมด วัดป่าบ้านตาดดงอันนี้ต่อกับดงใหญ่ภู่นนะ ถึงภูเขามองเห็นภู่น ดงใหญ่ทั้งนั้นนะ เรียกว่าเป็นบ้านเป็นเมืองของสัตว์ทั้งหลายเต็มไปหมด พวกช้าง โถ พอตอนบ้ายเสียงร้องลั่นตามป่า ช้างไม่ทราบก็โหลงก็พวกเต็มดง

พวกกระทิง วัวแดง หมูป่านี้เป็นฝูง ๆ ฝูงละ ๔๐-๕๐ ฝูงละร้อย นุ่นฟังซิหมูป่า มันมากขนาดนั้นละ ก็ไม่มีใครไปซื้อไปขายที่ไหน อย่างมากเขาก็เอามากิน ในแถวบ้านของเขาก็ไม่อดไปหากินอะไร แล้วหมู่บ้านไม่ค่อยมีนะ บ้านตาดนี้ตั้งแต่เราเป็นเด็กขึ้นมาก็มีประมาณสัก ๖๐-๗๐ หลังคาเรือน ก็มีบ้านนี้บ้านเดียว ค่ำลิ่งก็ดูพอ ๆ กัน บ้านโนนทันทางนุ่นอีก มีสามบ้านนี่ นอกนั้นเป็นดงทั้งหมดเลย คิดดูซิ แล้วสัตว์ป่าจะไม่เต็มดงยังไง

เดี๋ยวนี้ดูซิมีแต่คนมีแต่บ้านคน ต่อไปก็การคมนาคมไปมาหาสู่กันสะดวกสบาย การซื้อการขายก็กระจายออกไป ทีนี้สัตว์เหล่านี้มาเป็นสินค้าไปหมดเลย ต้นไม้อะไรก็เหมือนกัน ถูกถากถูกถาง พอที่จะมาทำประโยชน์ยังไงเขาก็เอามา นอกนั้นเขาก็เผาปลุกพวกมันล่าปะหลังปลุกอ้อยปลุกอะไรเต็มไปหมด เลยหมด โลงไปหมดเลย เรายังว่าเรายังดีนะ เราอยู่ในเขตที่สมบูรณ์แบบ มาสร้างวัดนี้ประมาณสัก ๑๐ ปีได้ ก็เริ่มมีคนทะยอยเข้าไปดูนั่นดูนี่ไปทำอะไรทำสวน ต่อมาก็เลยเป็นบ้านเห็นใหม่ละ อย่างนั้นละ แล้วพากันไปนั่นก็เป็นอำเภอแล้ว นั่นละดงใหญ่เป็นอำเภอ แต่ก่อนสมบูรณ์แบบอยู่ที่นี้สบาย

อยู่ที่บริเวณนี้จำได้จนกระทั่งเสือ บริเวณนี้มีเสือโคร่งอยู่ ๓ ตัว ทำไม่ถึงรู้ว่า ๓ ตัว คือรอยมันไม่เท่ากัน มันผ่านมานี้ ตัวนี้รอยขนาดนี้ ตัวนั้นรอยขนาดนั้น ๆ มีเสือโคร่งอยู่ ๓ ตัวผ่านไปผ่านมา เสือดาวไม่นับ มาอยู่เรื่อย คือดงเขานี้ จากนี้ถึงดงใหญ่ เขาจึงไปมาเที่ยวถึงกันได้หมดเลย ไม่ใช่เขามาเฉพาะที่นี่ ที่อื่นเขาก็ไป แต่ที่นี่เราปิดกวาดอะไร ๆ ไว้เขาเดินผ่านที่ไรก็เห็นรอยเขา เรารู้ว่ามีเสือก็ตัว เหล่านี้มันมาทั้งนั้น ตั้งแต่มาสร้างวัดใหม่ ๆ หมูป่าก็เป็นฝูง ๆ เก้งมีเยอะ กวางก็มี พวกหมูป่าพวกเสือไม่ต้องนับมีด้วยกันหมด ลิง ค่าง ชะนี เสี่ยงลั่น หมัดไม่มีเหลือเดี๋ยวนี้ เป็นอย่างนั้นละหมดมนุษย์มากเท่าไรสัตว์เรียกชื่อ ๆ

พระกรรมฐานท่านรู้นิสัยสัตว์ได้ดี ท่านไปอยู่ที่ไหนก็ไปอยู่ในป่าทั้งนั้น ในป่าสัตว์ก็มารูมท่านมาอยู่กับท่าน ตรงไหนมีพระกรรมฐานอยู่ในป่าในเขา พวกสัตว์มักจะมานะ อยู่แอบ ๆ ซ้ำ ๆ นั้นละ แต่ไม่มาจู่จ้านกับเรา มันหากมาอาศัยเรา มันมาแอบอยู่ข้าง ๆ บางทีเราเดินจงกรมมันก็เดินมา ถ้าเราไม่สนใจกับมันเขาก็ค่อยเดินไป พวกเก้ง พวกหมู หมูเชื่องกว่าเก้งนะ หมูเชื่องง่าย มีอยู่ทั่วไป อยู่วัดหนองผือด้วยแล้วพวกเนื้อนี้เต็มอยู่ข้างวัดนะ ในบริเวณวัด มันอยู่กับพระ พระอยู่ตรงนั้น ๆ เขาแอบอยู่ตรงนี้ ๆ คือมันเป็นดง เขาไม่ออกไปเพ่นพ่านละเขาแอบอยู่ตามพระ แล้วเดี๋ยวตัวนี้ออกเดินผ่านไปนั่นผ่านไปนี่มันก็เห็นซี คือออกนอกจากนี้ไปถูกเขาฆ่า ไม่ใช่อะไรนะ เวลาอยู่กับบริเวณนี้ไม่มีใครมาฆ่า มันก็อยู่สบาย ๆ

หมูป่าตัวใหญ่ ๆ โอ้ย สูงขนาดโน้นก็มี ตัวเล็กไม่ต้องนับละ นี่เรียกว่าสัตว์กับพระกรรมฐานนี้รู้สึกสนิทกันได้ง่ายมาก นี่สื่อถึงจิตวิญญาณของสัตว์ คือสัตว์แต่ละตัว ๆ นี้เคยบวชเป็นพระในพระพุทธศาสนาของพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ ๆ มาแล้ว พอมองเห็นพระเขาถึงสนิทจิตใจ แม้แต่ในนิทานในชาดกก็ยังมี พวกฤๅษีตาบสพวกพระไปอยู่ที่ไหน มีนะแต่ก่อน พวกสัตว์ไปแอบไปอาศัย มีนะในตำรา นี่แสดงว่ามีมาดั้งเดิม ก็อย่างที่ว่าพระพุทธเจ้ามีมากก็ปกก็กลับนั่นเอง มีมาดั้งเดิม ที่นี้สัตว์ตัวนี้เคยบวช ในชาติที่เป็นมนุษย์เขาเคยบวชแล้วเขาไปเป็นสัตว์ พอมองเห็นผ้าเหลืองนี้เขาจะซึ้งในใจเขา ตายใจ เขาถึงแอบมา ใครไปบอกเขา เขาอยู่ในป่า เวลาพระไปอยู่ที่นั่นเขาหากแอบมาเอง มา ๆ ไม่มีใครบอกนะ ตัวนั้นก็มาตัวนั้นก็มา เห็นชัดเจนมากนะพวกสัตว์กับพระนี่ เชื่อง่ายมากที่สุด เรียกว่าเขาเคยบวชเป็นพระมาแล้ว

คำว่าพระนี่ก็คือธรรม เรียกว่าฝ่ายธรรม โลกซึ่งเป็นฝ่ายกิเลสวัฏฏวน คือกิเลสกับธรรมพุดง่าย ๆ ว่างั้น กิเลสเป็นฝั่งหนึ่ง ธรรมเป็นฝั่งหนึ่ง อันนี้มีมาดั้งเดิม ไม่มีต้นไม่มีปลายทั้งธรรมทั้งกิเลส ขนานกันอยู่อย่างนี้ ขนานกันไป ถ้าเป็นแม่น้ำก็เรียกว่าสองฝั่ง ฝั่งนี้เป็นฝั่งธรรม ฝั่งนั้นเป็นฝั่งกิเลส แล้วพวกสัตว์ทั้งหลายก็เดินตามสายทางน้ำ นี้ศูนย์กลาง ถ้าเอ้อมไปทางนี้ก็เป็นฝั่งกิเลส เอ้อมมาทางนี้ก็เป็นฝั่งธรรม แล้วแต่จะไปฝั่งไหน อยู่อย่างนี้ เพราะฉะนั้นคำว่าผลนี้ วิชากรรมทั้งดีทั้งชั่วจึงมีเสมอกันตลอดมา ไม่มีฝั่งไหนยิ่งหย่อน ต่างแต่ว่าใครจะไปยึดไปเกาะฝ่ายไหนมากฝั่งไหนมากเท่านั้นเอง ถ้ายึดฝ่ายกิเลสมากความทุกข์ร้อนของสัตว์โลกก็มาก ถ้ายึดฝ่ายธรรมมากความสงบร่มเย็นของสัตว์โลกก็มีมากขึ้น ๆ

ที่นี้เวลามีศาสนา ท่านก็เอาธรรมที่มีอยู่แล้วนี้มาประกาศสอนโลก ธรรมนี้มีอยู่แล้วแต่ไม่มีผู้ค้นพบแล้วนำออกมาทำประโยชน์ให้โลก ส่วนกิเลสมันมีอยู่ในหลักธรรมชาติของมัน ไม่จำเป็นต้องหาศาสดาที่ไหนมา เขาชำนาญชำนาญมาพอแล้ว เป็นกิเลสด้วยกันหมด สัตว์ก็มีกิเลส คนก็มีกิเลส ทำชั่วได้ด้วยกันทั้งนั้น ส่วนธรรมนี้ต้องมีผู้แนะผู้บอก ถ้าไม่แนะไม่บอกก็ไม่รู้เรื่อง แล้วพลาดทำเสียที่ให้กิเลสมันละ เพราะกิเลสมันเป็นศาสดาในตัวของมันเอง ด้วยเหตุนี้ศาสนาจึงมีมาเป็นระยะ ๆ มาฟื้นฟูขึ้นด้วย แล้วมีมาเท่านี้ยังไม่แล้วนะ ยังมีตลอดไปอีกไม่มีจุดหมายปลายทาง มากก็ปกก็กลับมีมาอย่างนั้น แล้วมีไปอย่างนี้เรื่อยไป สัตว์โลกทั้งหลายผู้ยึดผู้เกาะก็ค่อยผ่านไปเรื่อย ๆ ผู้ประมาทก็จมไป ๆ เป็นมาอย่างนี้ตั้งกับตั้งกลับ

เพราะฉะนั้นใครจะปฏิเสธว่าธรรมและกิเลสไม่มีนี้ เรียกว่ามันหนาเอาเหลือประมาณ กิเลสก็เผาหัวใจมันแล้วมันไม่มีได้ยังไง คนอยู่ว่างเมื่อไรอยู่ด้วยอำนาจของ

กิเลสบีบอยู่ตลอดเวลา ก็ยังว่ากิเลสไม่มีแล้วธรรมไม่มีนี้ มันเอื้อมไม่ถึงมันไม่สนใจจะเอื้อม ความสุขมันก็ไม่มี มันก็ปลงลงไปอีกยิ่งเพิ่มเติมเข้าอีกนะ

ให้พากันยึดให้ตึนะที่สอนเหล่านี้ สอนไว้ทุกบทุกบาท เราสอนด้วยความแน่ใจ ทั้งนั้น เราไม่ได้สอนแบบลูป ๆ คำ ๆ พูดให้มันเต็มยศก็เคยพูดแล้ว มันจำอยู่ที่หัวใจนี้ ดึงอะไรออกมาดึงออกมาจากนี้ ๆ ว่างั้นเลย พระพุทธเจ้าท่านทรงสอนโลกยังงิสาวกของพระพุทธเจ้าก็เดินตามครู ไม่เห็นอย่างครูรู้อย่างครู พูดได้อย่างครูได้ยังไง เป็นแต่เพียงว่าภูมินี้หยาบละเอียดต่างกัน สวางภูมิหรือพุทธภูมิ พุทธวิสัย วิสัยพระพุทธเจ้ากว้างขวางลึกซึ้งมาก วิสัยของสาวกคับแคบสั้นลงมาโดยลำดับ แต่หลักฐานที่เป็นเครื่องยืนยันร้อยเปอร์เซ็นต์เหมือนกัน เหมือนหนึ่งว่าตาหนูมันก็เห็น ตาช้างมันก็เห็น ไซ้ไหมละ ตาหนูตาเล็ก ๆ มันก็เห็น ตาช้างตาใหญ่มันก็เห็น ตามตาหนูตาช้าง มันไม่เห็นตั้งแต่ตาไม้นั้นละเข้าใจไหม ตาไม้มาที่มตาเรามันก็ไม่เห็นเรา ถ้าใครตาบอดตาเชื่อเอาตาไม้มาที่มก็ไม่เห็น

วิสัยของพระพุทธเจ้าของสาวกก็เหมือนกันอย่างนั้น เรื่องเป็นสักขีพยานต่อกันไม่พูดเลย ท่านไม่ถามเลยละ เป็นเครื่องยืนยันกระจ่างขึ้นมา อันใดที่ท่านไม่รู้ท่านยอมทันทีเลย เพราะรากฐานอันใหญ่ได้แล้ว แล้วก็ก้านสาขาไปจากไหน ไม่ไปจากต้นลำมันนี้ต้นลำรู้แล้วได้แล้ว กิ่งก้านแตกไปไหนมันก็ออกไปจากต้นลำ ก็ยอมรับไปเลย นี่ที่สาวกทั้งหลายเชื่อพระพุทธเจ้าเชื่ออย่างนี้เอง เชื่อจากต้นลำอันใหญ่หลวงที่รู้ด้วยกัน ประจักษ์แล้ว เริ่มตั้งแต่ตรัสรู้ขึ้นมาปัจุบันนี้ ต้นลำอันใหญ่หลวงสุดยอดได้ด้วยกันแล้ว ทีนี้สิ่งจะแตกแขนงออกไปยังงิมันก็รู้อย่างต่างกันไป ๆ มันก็ยอมรับกันไป ที่ไม่รู้มันก็ยอมรับเพราะหลักใหญ่ได้ด้วยกันรู้ด้วยกันแล้ว

ไอ้ กิเลสนี้มันพิลึกนะ ลึกซึ้งมากที่สุดทีเดียว ไม่มีอะไรจะจับมันได้ง่าย ๆ ไม่มีใครรู้มันได้เลยนอกจากธรรมเท่านั้นว่างั้น ธรรมนี้เหนือจึงสามารถรู้กิเลสและฆ่ากิเลสได้ ดังพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ฆ่าได้ สัตว์โลกมีแต่กิเลสฆ่า กิเลสฆ่าสัตว์โลก สัตว์โลกไม่ได้ฆ่ากิเลส พอพูดเหล่านี้เราก็ระลึกได้ทีไปเทศน์ที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พอเทศน์จบลงแล้ว เราพูดถึงเรื่องการเผาศพกิเลส ฆ่ากิเลสเผาศพกิเลสชำระกิเลส ทีนี้เขาคงระลึกได้ในตอนนั้น พอเทศน์จบลงแล้วเขาก็ถาม เรื่องเผาศพกิเลสนี้มันเผาอย่างไร เขาถามขึ้นที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เรื่องเผาศพกิเลสนี้มันเผาอย่างไร

โห อย่างนี้ต้องไปถามท่านผู้บำเพ็ญธรรมเพื่อเผาศพกิเลส อย่างพวกเราอย่าไปถามเลย เพราะมองไปที่ไหนเห็นแต่กิเลสเผาศพคนเกลื่อนทั่วโลกดินแดน มีแต่กิเลสเผาศพคน ไม่เคยเห็นคนเผาศพกิเลส แล้วนี่เคยเห็นแล้วหรือจึงเอามาถาม เราว่างั้นแล้ว เขาก็บอกว่าได้ยินท่านพูด ท่านพูดเรื่องเผาศพกิเลส คือเขาไม่เคยเผาเขาก็เลยเอา

แหละ การฝันนี้เพื่อจะเอาตัวรอด ได้มากได้น้อยก็มีส่วนมีทาง ให้มีการฝ่าฝัน ถ้าไม่มีเลยก็ปล่อยเลยตามเลย ตามบุญตามกรรมนั้นแหละ ไม่เกิดประโยชน์อะไร นี่พวกภาวณา เราเคยพูดเสมอ ถอดออกมาจากหัวใจมาพูดนี่วะ พวกภาวณากรรมฐานเรา ภาวณาไม่ค่อยได้เรื่อง ๆ คือกิเลสที่นั่นนะมันก่อกองไฟไว้ในหัวใจตลอดเวลา ความฟุ้งซ่านรำคาญ กิเลสภายในมันผลัดดันออกไปให้อยากคิดอยากปรุง อยากรู้ อยากเห็นสิ่งต่าง ๆ ไม่มีคำว่าอิมพอ มันจะอยากของมันตลอดเวลา

ที่นี้เราปล่อยเท่าไรก็ยังเตลิดเปิดเปิง ๆ ความหิวยังส่งเข้าหนักเข้า ๆ ที่นี้ย้อนเข้ามาหาใจเพื่อความสงบไม่ได้เลย พอจะมานั่งภาวณา กำหนดจ่อลงไปตรงนี้นะ ตรงที่เปลวไฟคือกิเลสมันแสดงตัว พอจ่อเข้าไปถูกมันตีหน้าผากที่เดียวหายไปเลย ๆ จิตสงบไม่ได้ บางครั้งจิตให้สงบไม่ได้ นี่เรียกว่าหายไปเลย ๆ เข้าไปที่ไรถูกตี ๆ สุดท้ายก็เข็ดไม่ยอมภาวณา พอจะเริ่มภาวณา คิดเห็นกิเลสตีหน้าผากแล้ว ๆ โอ๊ย ไม่ภาวณาละ กิเลสจะได้ไม่ตีหน้าผาก แต่มันไม่ได้คิดชิวว่า กิเลสไม่ได้ตีหน้าผาก มันไม่ฟาดทั้งหัว หรือ ไม่ได้สอบถาม นี่ละพวกนักภาวณาพอภาวณาเข้าไปไม่ได้เรื่องได้ราว ก็เพราะเข้าไปถูกกิเลสตีเอา ๆ มันก่อกองไฟอยู่ในหัวใจ จิตมันฟุ้งของมันเต็มเหนี่ยวแล้วดันออกมา ๆ คิดตลอด เรื่องของความอยากกิเลสจะไม่มีคำว่าพอ ความหิวโหยอยากคิดอยากปรุงอยากรู้ อยากเห็นต่าง ๆ เป็นเรื่องของกิเลสทั้งนั้นอยากตลอดเวลา เราก็กินตามมันไป

ที่นี้พอจะหักเข้ามาสู่ความสงบเย็นใจด้วยธรรม มันเข้าไม่ได้ อัดอั้นตันใจจะเป็นจะตาย สุดท้ายก็หายไปเลย แล้วต่อจากนั้นไปก็เข็ดหลาบไม่ยอมภาวณา คิดเห็นเรื่องที่มันต่อสู้กับกิเลสยากอย่างนั้นลำบากอย่างนั้น ๆ แล้วก็เลยเถลไถล เอา พูดให้มันสุดขีดสุดแดนตามหลักความจริงที่มีอยู่ประจำโลกประจำสัตว์ที่มีกิเลส เช่นอย่างพระเรานี้มันทนไม่ไหวก็สึกออกไป อันที่สองไม่สึกก็เถลไถลหาญงั้นยุ่งนี้ สร้างนั้นสร้างนี้ ก่อกวนแล้วที่นี้ เริ่มก่อกวนไปข้างนอก เข้ามานี้ไม่ได้ นั่นมันจับได้หมดเลยเรา มันขึ้นเวทีกันมาพอแล้ว ถึงขนาดสละเป็นสละตายกับมัน น้ำตาร่วงเราก็มืดมน น้ำตาร่วงก็ได้แก่ไฟมันเผาเรา ฟาดกับมันที่โรมันชัดหงาย ๆ นี่ละมันเอามาเป็นข้อคิดพินิจพิจารณาให้เป็นทางเดินของธรรม เพื่อประชาชนและพระเถรทั้งหลายจะได้เป็นคติเครื่องเตือนใจ เพราะเราผ่านมาแล้วเหล่านี้ ถ้าเราหาญอยู่นั้นเราก็มืดมนอย่างนี้ไม่ได้นะ

มันประจักษ์ชัด ๆ ร้อน ๆ มันไม่ลืม พูดเมื่อไรก็ตามเถอะนะ จะพูดก็ครั้งก็หนออกจากความสด ๆ ร้อน ๆ นี้ ก็เหมือนกับเรากินข้าว กินข้าวกินมาตั้งแต่วันเกิด มันก็ควรจะต้องจะเบื่อหน่ายไปแล้วเพราะกินมาตั้งแต่วันเกิด ใครเบื่อข้าวมีไหม ครั้นกินนี้อีกสักสองสามชั่วโมงหิวข้าว เน้นมันไม่เห็นเบื่อ เพราะเคยกินมาแล้วมันไม่ว่า อันนี้มันก็

เหมือนกัน มันก็ไม่เบื่อเหมือนกัน มันสด ๆ ร้อน ๆ อยู่อย่างนี้ ทางฝ่ายดีสด ๆ ร้อน ๆ ทางฝ่ายชั่วสด ๆ ร้อน ๆ เหมือนกัน

นี่พูดถึงเรื่องว่าพีดกันกับกิเลส โห สู้มันไม่ได้จริง ๆ นะ หหมดทางต่อสู้ พอดีตั้ง พับล้มผล็อย ๆ จิตนี้หมุนตัว ๆ ด้วยกงจักร เอ้อ เราตั้งหน้ามาทำความพากเพียรอยู่บนภูเขาเสียด้วยนะ เรียกว่าอยู่บนเวทิตี ไปนอนหงายท้องแผ่สองสสิ่งอยู่บนเวทิตี นี่เป็นบทเรียนเต็มหัวใจ พีดกันไม่ถอย ๆ เอ้า ล้มก็ล้ม ล้มก็ลุกได้ ลุกก็ฝึกซ้อมอีก มาอีกล้มอีกลุกอีก นี่ที่ได้มาสอนหมู่เพื่อน เมื่อหลายครั้งหลายหนเข้าไปทางนั้นก็อ่อน เพราะทางนี้ไม่ถอย ไม่มีคำว่าถอย ถึงสู้ไม่ได้ก็ยอมรับว่าสู้ไม่ได้แต่ไม่ถอย จะฝึกหัดวิชารบเอาจนเพียงพอแล้วมาอีก ๆ ล้มอีกเอาอีก ครั้นต่อไป ๆ มันก็อ่อนลง ๆ พออ่อนลงเราได้จังหวะ ๆ ที่นี้ก็ขึ้น ๆ

นี่จึงได้ย้อนมาพิจารณาถึงเรื่องเวลามันเป็นพินเป็นไฟนี้เข้าไม่ได้นะจิต สติ ปัญญาเข้าไม่ได้เลย ถูกไฟกิเลสเผาแหลกเลย ๆ แต่ไม่ถอย ชัดลงไป ๆ ต่อไปมันก็ค่อยสงบ พอสงบได้แล้วที่นี้เราก็มีกำลังหนุนความเพียรเข้า ความสงบมากขึ้น ๆ จากนั้นจิตก็มีคุณค่าขึ้นมา แล้วเริ่มเห็นโทษของกิเลส เพราะเอาความสงบเย็นใจนี้เทียบกับความฟุ้งซ่านวุ่นวายกับความร้อนเป็นพินเป็นไฟในหัวใจจากกิเลส เอามาเทียบกับมันก็ได้สดได้ส่วน ที่นี้มันก็หมุนทางนี้เรื่อย ๆ นี่ละที่เอามาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ผ่านไปจากเวทิตีทั้งนั้นนะ

เบื้องต้นต้องเอากันอย่างหนักไม่หนักไม่ได้ ถึงสละเป็นสละตายเลยเทียว พอได้กำลังแล้วที่นี้ความเพียรมันก็ค่อยมีกำลังค่อยหมุนไปเอง ๆ ต่อจากนั้นมันก็หมุนของมันเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงขั้นอัตโนมัติ ที่นี้ไม่มีรอละถึงขั้นนั้นแล้ว อัตโนมัติเป็นความเพียรตลอดเวลา ไม่มีคำว่าอิริยาบถเว้นแต่ยืนแต่นอนแต่เดินแต่นั้น ไม่มีเว้น นอนก็ตามถ้ายังไม่หลับ หมุนตลอดเวลาทำความเพียร จึงว่าไม่มีอิริยาบถเว้นแต่หลับได้คำเดียว ถ้าหลับมันไม่ทำ แต่เวลาไม่หลับมันทำงานของมันตลอด นอนมันก็ทำถึงขั้นธรรมทำงาน ธรรมเป็นอัตโนมัติเหมือนกันกับกิเลสเป็นอัตโนมัตินะ

คือกิเลสหมุนหัวใจของสัตว์โลกให้เกิดแก่เจ็บตาย มาตั้งกับตั้งกัลป์จนกระทั่งบัดนี้ เป็นอัตโนมัติของมันล้วน ๆ มันยังจะเป็นอัตโนมัติหมุนสัตว์ไปอีกตลอดไปถ้าไม่มีธรรมเข้าไปหักห้ามนะ อันนี้พูดถึงเรื่องธรรมหักห้าม อย่างเราประกอบความพากเพียรหักห้ามกันไป มันฟาดหงายหมาลุกขึ้นอีกชดอีก ชัดกันไปชัดกันมาก็อย่างที่ว่านั่นแหละ พอจิตมีพื้นฐานความสงบเย็นใจมีทุนรอนแล้วที่นี้ คำชายเพิ่มเข้าไปอีกเรื่อย ๆ ต่อจากนั้นก็ตั้งตัวได้ ด้านสมาธิก็แน่นหนามั่นคง ความสงบเย็นใจอยู่ที่ไหน

สง่างามอยู่ภายในวงสมาธิ จำ ๆ อยู่ในวงสมาธินะ ไม่มากกว่านั้น มันก็เห็นชัด ๆ ในหัวใจ อยู่ที่ไหนสบายหมด

จากนั้นออกทางด้านปัญญา ปัญหานี้ก็น้ำล้นฝั่งนะ สมาธิอยู่เหมือนกับน้ำเต็มแก้ว เเทลงไปเต็มแก้วแล้วหรือเต็มถังแล้ว เอน้ำที่ไหนมาเทไหลออกหมด ภูมิสมาธิรับได้แค่ขอบปากแก้วขอบปากโอ่ง สมาธิเต็มภูมิเป็นอย่างนั้น ที่นี้พอออกทางด้านปัญญานี้ น้ำล้นแก้วนะ พอออกทางด้านปัญญากระจายออก ๆ ที่นี้ก็ไปใหญ่เลย เห็นคุณค่าของปัญญา เพราะสมาธิความสงบใจถอนกิเลสไม่ได้นะ เพียงตีกิเลสให้สงบเข้ามาไม่ก่อความมากเท่านั้นเอง จะให้ถอนกิเลสยังถอนไม่ได้ ต้องปัญญาถอน พอออกทางด้านปัญญามันเห็นละที่นี้นะ เห็นทั้งเรื่องของกิเลสประเภทต่าง ๆ ฆ่ากันได้ยังไง ๆ มันอ่อนตัวลงไปยังไง ด้วยวิธีการของสติปัญญาของเรา มันจะรู้เข้าโดยลำดับไม่ต้องถามใคร หากรู้ด้วยตัวเอง ๆ

จากนั้นแล้วมันเบิกกว้างออกไปเท่าไร กำลังแห่งความพากเพียรนี้มันหนุนกันเข้าไป กับความรู้ความฉลาดบวกกันเข้ามันก็ยิ่งหมุนใหญ่ ๆ นั้นละเริ่มเป็นอัตโนมัติ สติปัญญาเป็นอัตโนมัติ การพูดนี้เราพูดลัดตัดตอนไปบ้างนะ ไม่ได้ต่อเนื่องตามวิธีการปฏิบัติ เวลาหนึ่งพูดไปแ่งหนึ่ง ๆ เสีย ไม่ได้พูดโดยลำดับลำดับ ๆ ไปตลอดเหมือนเจ้าของปฏิบัติมา เช่นอย่างเราพูดนี้ส่วนมากเราจะไม่พูดเรื่องกามกิเลส แล้วกามกิเลสมันก็มีหลักธรรมกามกิเลสเหมือนกัน เราก็ไม่พูด เป็นยังไงพิจารณาซิ นี่ละหลักใหญ่อยู่ตรงนี้ ครั้นเวลาจะเอาจริง ๆ ไม่ผ่านนี้แล้วไปไหนไม่ได้ว่างั้นเลย ไม่ได้มีความแน่นอนในหัวใจ ถ้าผ่านนี้แล้วไม่ต้องบอก เนาะ เข้าใจไหมละ

ตัวนี้เป็นตัวอุปสรรคใหญ่ เป็นตัวกีดตัวถ่วงมากที่สุด ในโลกธาตุนี้สัตว์จมอยู่ด้วยกามกิเลสนี้ทั้งนั้น มันกดมันถ่วงมันทำให้อ้อยอิ่งเพลิดเพลिनเป็นบ้ำอยู่อันนี้ทั้งนั้น นี่ละตัวปัญญาชั้นนี้ละ เราจึงไม่พูดได้ว่ามันเป็นปัญญาอัตโนมัติ ไม่ใช่ปัญญาอัตโนมัติ ปัญหานี้เป็นปัญญาขุละมุน ฟัดกันไม่มีวันมีคืนเหมือนกัน แต่จะว่าเป็นปัญญาอัตโนมัติ ยังไม่ชัด มันก็พูดไม่ได้ พูดได้ชัดเจนว่าปัญญาขุละมุน ระหว่างกามกิเลสกับธรรมฟัดกัน ๆ ไม่มีวันมีคืน เพราะปัญญาชั้นนี้ผาดโผนโจนทะยานมากทีเดียว ถ้าเป็นน้ำก็ไหลโจนมาจากภูเขา ลงเสียงดังซ่า ๆ บางที่กายไหวเลย สติปัญญาอันนี้ออกทำงานกับกามกิเลสถึงขนาดกายไหว มันไหวของมันเองนะ เพราะอำนาจกระแสของสติของปัญญามันหมุนทางภายใน มันเลยมากระเทือนถึงร่างกาย บางที่กายไหวไปเหมือนกัน เพราะความรุนแรงของสติปัญญากับกิเลสตัวนี้ ตัวนี้จึงว่ารุนแรงมาก มหาโจรตัวนี้ ออกสนามคือตัวนี้เองผู้เปิดเผย

มหากษัตริย์อยู่ในพระราชวัง พวกเสนาบดีใหญ่โตทั้งหลายคือตัวนี้เองเป็นผู้ ออกแฉก ทำให้โลกธาตุุ่นวายส่ายสั่น ทุกอย่าง ๆ ออกจากตัวนี้ ๆ ทั้งนี้ พอดีตัว นี้ขาดสะบั้นลงไปแล้ว ไม่มีตัวไหนที่จะมากตาม่าวงให้ได้รับความทุกข์ความทรมาน ไม่มี ๆ พออันนี้ผ่านไปแล้ว ที่นี้การฝึกซ้อมจากธรรมชาตินี้เพื่อให้เต็มภูมิของตัวเอง ถ้า เป็นนิสัยเนยยะเป็นธรรมดาของเรานี้มันได้ระดับของมันในขั้นนี้ เรียกว่าส่วนใหญ่ขาด ไปหมดแล้ว แต่ส่วนปลีกส่วนย่อย เป็นมลทินมัวหมองอะไรติดอยู่เล็ก ๆ น้อย ๆ มันมี ของมัน มันค่อยขัดค่อยถูมันไปโดยอัตโนมัติ จากนั้นเป็นอัตโนมัติละที่นี้ ฝึกซ้อมความ ซำนิชำนาญความคล่องแคล่วของจิต เมื่อได้ภูมิแล้วขัดเข้าไป ๆ

เพราะฉะนั้นพระอนาคามีในขั้นที่เนยยะบุคคลธรรมดาเหมือนเรา พอได้พระ อนาคามีแล้วท่านจึงก้าวเดินเรื่อย ๆ พรหมโลก ๕ ชั้นก็คือเพื่อพระอนาคามี ชั้นที่หนึ่ง อวิหา ได้ระดับกามกิเลสนี้ขาดไปหมดแล้วส่วนใหญ่จะฟื้นขึ้นมาไม่ได้แล้ว อันดับที่สอง อดตัปปา สุทัสสา สุทัสสี นี่คือการฝึกการขัดการเกลา การฝึกการซ้อมอันนี้ให้มีความผ่อนคลายหรือมีความเต็มตัวเข้าไป ๆ เรียกว่า ๕๐% แล้วก็ ๖๐% ๗๐% ด้วยการฝึกการซ้อม ตัวเอง ฝึกซ้อมด้วยวิธีการที่เราปฏิบัติมา ที่นี้มันก็ก้าวไปเรื่อย อวิหา อดตัปปา สุทัสสา สุ ทัสสี ชั้นของจิตของธรรมมันจะเข้ากันได้ทันที ๆ ไม่ต้องไปถามใคร ตายแล้วไปชั้นไหน ไม่ต้องถามใคร มันรู้อยู่ในหัวใจ

นี่พระพุทธเจ้าว่าสวรรค์มีหรือไม่มี พวกตาบอดมันจะรู้ได้หรือ พวกปฏิบัติรู้ นี้ ยอมรับพระพุทธเจ้ากราบราบหมด จะว่าอะไรแบบนรกอเวจีเหล่านี้กราบราบทั้งนั้น แหละ นอกจากพวกตาบอดมันยังกำกัปันไล่ตีพระพุทธเจ้าอีกด้วย พวกนี้พวกบ้า พวก บำกัปันแตกเข้าใจใหม่ ก็แตกละซีตีต้นเสา ต้นเสามันจะแตกอะไรกัปันเราแตก ไปตี พระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าแตกอะไร กัปันเจ้าของนั้นหงายหมาเลยเข้าใจ นี่เราพูดถึง เรื่องชั้นของธรรม เราก็ไม่ค่อยได้พูดมากนักนะเรื่องกิเลสตัวนี้ ตัวนี้ตัวหนักที่สุดในสาม แดนโลกธาตุอยู่กับตัวนี้ทั้งนั้น พอตัวนี้ขาดสะบั้นลงไปแล้วนี่ดีดีผิงเลยนะ เพราะฉะนั้น พระอนาคามีท่านจึงไม่ลงมาเพราะหมดสิ่งก่ดถ่วงดึงดูดแล้ว มีแต่ค่อยเบาขึ้นไป ๆ ด้วยการชำระโดยอัตโนมัติของสติปัญญาขั้นนี้ ค่อยขัดไป ๆ เบาไป ๆ ขัดไป ๆ แล้วผิง เลย ท่านจึงไม่ลงคืนมา

ตัวนี้พาให้เกิดให้ตาย พอตัวนี้ขาดไปแล้ว หลักแหล่งเต็มตัวแล้ว มีแต่จะก้าว โดยถ่ายเดียว ด้วยเหตุนี้เองพระอนาคามีท่านจึงไม่กลับมาเกิดอีก เป็นไปเรื่อย ๆ ถ้า หากว่ามีชีวิตอยู่ท่านชำระของท่านก็รวดเร็วขึ้น ๆ อาจสำเร็จในชาตินั้นก็ได้ ถ้าหากว่า ท่านสำเร็จอย่างนี้ท่านยังไม่เต็มภูมิ ได้สัก ๕๐% ๖๐% ขึ้นไป ๕๐% หมายถึงว่าโค่นราก แก้วมันหมดแล้วพูดง่าย ๆ ยังไงมันก็คืนไม่ได้แล้ว แต่สิ่งที่ยังติดยังต่ออยู่เล็ก ๆ น้อย

ๆ อยู่กันยังต้องขัดกันไป ๆ ถ้าท่านตายไปเสียอันนี้มันก็ทำงานอัตโนมัติของมัน ไปด้วยความเชื่อซำโดยหลักธรรมชาติของตนเอง มันก็ถึงแต่ซำ แต่ผู้ยังมีชีวิตอยู่ยังประกอบความเพียรเร็วขึ้น ๆ ฟุ้งได้เลย มันเป็นชั้น ๆ อย่างนั้นซำการปฏิบัติธรรม

ดูในหัวใจเจ้าของรู่หมด ถ้ามพระพุทเจ้าทำไม พุดแล้วสาธุ เราไม่ทูลถามพระพุทเจ้านะ ไม่ถาม สอนแล้วว่า สนุทธิฎุโก ผู้ปฏิบัติั้นและเป็นผู้รู่เอง คนอื่นรู่ไม่ได้ เนาะฟังซิเนะ ก็เราปฏิบัติตามทางพระพุทเจ้าเพื่อรู่เพื่อเห็นทำไมจะรู่ไม่ได้เห็นไม่ได้ แล้วไปถามพระพุทเจ้าทำไม ก็มันอย่างเดียวกัน นี่ละที่ว่าพระอนาคามีที่เป็นอย่างสม่าเสมอ ที่พวกรวดเร็วกี่ฝั่งๆ เลยนะ เราพุดนี้พุดหลายชั้นพระอนาคามีนี้ เช่นพระอรหันต์ชั้นเดียวบั้งนี้ถึงเลยก็มี ค่อยลำดับ ๆ ไปถึงก็มี พวกซำพวกเร็ว อันนี้พวกอนาคามีที่ไปอย่างรวดเร็วก็ฝั่งถึงไปเลยก็มี พวกที่ไปอย่างนี้ก็มี ให้พากันจำเอาไว้นะ

การปฏิบัติอยู่กับจริตนิสัยวาสนาของเราแต่ละคนๆ มันจะเป็นนิสัยไหนก็รู่เองนั้นแหละ เวลาปฏิบัติเข้าไปแล้วไม่ต้องทูลถามพระพุทเจ้าหากรู่เอง นี่ละชั้นนี้ละชั้นที่รุนแรงมาก สัตวโลกไม่รู้จักบุญจักบาปคือตัวนี้เองตัวกามกิเลส หูหนวกตาบอดไปหมดเลยคือตัวนี้เอง พอตัวนี้ขาดสะบั้นลงไปแล้วมันรู่เองไม่ต้องบอก รู่ เบาหวิวๆ เหมือนสำลิสะที่นี้ ขึ้นเรื่อย ๆ ใหลงไม่มี ซำหรือเร็วแล้วแต่ความเร่งของตัวเองในทางความเพียร แล้วหนุนเรื่อย ๆ ฝั่งเลย

นี่ละสดๆ ร้อนๆ ธรรมพระพุทเจ้า แล้วทำไมจึงให้กิเลสมาบีบหัวใจเราอะไร นักหนา ไม่ยอมเชื่อพระพุทเจ้า มันหมดแล้วนะวาสนา สัตวโลกนี้จะหมด ถ้ามเราซำ สัตวโลกคือใครไม่ใช่เรา เอาปัญหานี้เข้ามาถามเรา เราเป็นผู้จะรับเคราะห์รับกรรมทั้งดีทั้งชั่วนะ ต้องเอาไปถามเรา ตัวไหนที่ควรแก้ให้รับแก้ะเดี๋ยวนี้ ตายแล้วอย่ามานิมนต์ หลวงตาไปกุสลาณะ เอาฝ่ามือฟาดมันเลย ฟาดฝิไม้ได้แล้วจะฟาดโลงฝิเลยนะ เวลาถูกสอนตั้งแต่ยังมีชีวิตแทบเป็นแทบตายมึงทำอะไรอยู่ อยากร่วมมึงกูขึ้นเลยนะ ทางนี้ดี เรื่อยนะตีโลงฝิเนะ มันตีตัวฝิไม้ได้เข้าใจไหมเขาเอาเข้าโลงแล้ว เราก็ตีอยู่ข้างนอกนั้นซำเอาแค่นี้ก่อนวันนี้นะ

เมื่อวานนี้ทองคำไม้ได้นะทองได้น้อยมากเมื่อวานนี้ วันที่ ๘ ทองคำได้ ๑ บาท ๒๖ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๓๖๕ ดอลลาร์ มันจะได้ของมันไปเรื่อย ๆ เมื่อวานนี้ก็ไปแจกอาหารทางด่านโน้น เอาไปเต็มรถให้ครบจำนวนเลย ไม้ได้ไปนาน เกือบ ๓ เดือน

ดร.รัตนา แล้วเมื่อไรเราจะรู้ละคะว่าเราเป็นถึงชั้น โสดาบัน ถึงชั้นอนาคามี

หลวงตา ถ้ายังไม่รู้ เราจะให้ข้อคิดไว้ก่อนเป็นฐานเบื้องต้นนะ ถ้ายังไม่ได้ โสดาบันอะไรก็ได้ให้โสเดาเสียก่อน เดาโน้นเดานี้ไปอย่างนั้นเอง

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd